

[Pürschel.]

jeg ikke rigtig. Der ligger vist en Tanke bagved dette om, at Fængselstiden skal træde i Stedet for Arbejdstiden deroppe, men denne Tanke er ikke klart udtrykt i Loven, den har aldrig været det, og den er heller ikke blevet det efter den Formulering, Loven nu vil faa. Derfor tror jeg, at Domstolene kan komme i en meget vanskelig Situation. Hvis man fastsætter, at Straffetiden skal svare til Resten af Arbejdstiden, som man gør, naar der er Tale om, at den paagældende forser sig anden Gang, saa forstaar jeg det. Men jeg synes, det andet er meget uklart, og derfor henstiller jeg — hvis det da ikke er mig, der er Bytte for en Mangel paa Forstaaelse, som ikke er almindelig — til den højtærede Indenrigsminister, at man søger at faa dette Punkt klaret.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Som det ærede Medlem Hr. Pürschel nu selv sagde vedrørende det første Spørgsmaal, saa staar det jo i Loven, og dermed er det saa vel afgjort.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal maa jeg opfatte Forholdet saadan, at der ligger i den Affattelse, § 8 har og fremtidig vil faa, angivet en Retningslinie for den paagældende Domstol, og jeg kan ikke indrømme, at der i og for sig er noget særlig ejendommeligt i, at en saadan Retningslinie er angivet. Jeg maa maaske tage et Eksempel. Lad os sige, at en ung Mand efter den nu kommende Lov har gjort Tjeneste i 14½ Maaned, og saa faar han en eller anden Grille, der bevirker, at han med en eller anden Begrundelse nægter at udføre Arbejdet; saa synes jeg i og for sig ikke, der er noget urimeligt i, om en Domstol ved Udmaalingen af den Straf, den paagældende skal have, tager Hensyn til, at han har aftjent de 14½ Maaned af de 15 Maaned. Jeg mener, man kan være Modstander af det, man kan mene, at det bør ikke være saadan, men i og for sig synes jeg ikke, det begrebsmæssigt set er en urimelig Bestemmelse at indsætte i en Lov som Retningslinie for en Domstol. Jeg vil derfor mene, at denne hidtidige Bestemmelse ogsaa fremtidig bør staa, som den lyder.

Pürschel: Om det første Spørgsmaal har vi naaet Enighed. Jeg maa forstaa Ministerens Udtalelse saaledes, at han er enig i de Betragtninger, jeg sidst fremsatte. (*Indenrigsministeren [Dahlgaard]:* Nej).

Naa, ikke; ja, saa forekommer det mig, at Ministeren burde have udtrykt sig endnu skarpere og klarere, end han gjorde.

Men maa jeg sige med Hensyn til det andet Spørgsmaal, at det, der staar i Loven, er kun, at Straffen skal fastsættes under Hensyn til den Tid, hvori vedkommende har gjort Tjeneste. Han har f. Eks. gjort Tjeneste i 6 Maaned, og saa nægter han en skønne Dag at udføre sit Arbejde. Saa skal Domstolen fastsætte Straffen, og den skal fastsættes under Hensyn til den Tjenestetid, der er tilbage. Vil det sige, at han skal idømmes 9 Maaneders Fængsel? Nej, det vil det aabenbart ikke efter Loven; det er ikke Mening. Han skal altsaa have en Straf, som er passende efter den Førseelse, han har gjort sig skyldig i. Lad os da sige, at man idømmer ham en Maanedes Fængsel. Hvorledes er saa Stillingen? Har han saa, naar han har afsonet denne Maanedes Fængsel, 9 Maaneders Arbejde tilbage, eller har han kun 8 Maaneders Arbejde tilbage? Og lad os nu sige, at han gør sig skyldig i Arbejdsmægtelse efter at have aftjent 10 Maaned af de 15; det kan være nøjagtig den samme Førseelse. Er det saa udelukket at give ham en Maanedes Fængsel? — Nej, Indenrigsministeren ryster paa sit højtærede Hoved; men dermed er det jo ogsaa ganske klart sagt af Ministeren, at denne Bestemmelse ikke indeholder nogen Vejledning, den første Gang man skal idømme ham Straf.

Og det er det, jeg har tilladt mig at gøre opmærksom paa, og jeg bliver altsaa mere og mere sikker paa, at det ikke er mig, der er i en øjeblikkelig Uklarhedstilstand.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i, at Bestemmelsen ikke indeholder nogen Vejledning. Den indeholder ikke nogen Afgørelse, men den indeholder en Vejledning for Domstolene.

I øvrigt maa jeg sige, at jeg synes ærlig talt, at naar det ærede Medlem mener, at denne Bestemmelse er saa uklar, saa burde det ærede Medlem have stillet et Ændringsforslag nu her til anden Behandling eller have faaet en af sine højtærede Kolleger i Udvalget til at rejse hele dette Spørgsmaal. Saa kunde vi maaske have undgaaet denne for øvrigt meget behagelige Diskussion.

Hermed sluttede Forhandling.